

Цвѣтанъ Минковъ.

Беседи около читалището.

Игра на животъ. Додето порастатъ и заякнатъ, децата много играятъ. Чрезъ играта тѣ развиватъ тѣлото си, изострюватъ ума си. Често пжти играятъ и на това, което вършатъ голѣмитѣ. Подражаватъ живота на възрастнитѣ.

Не само децата играятъ на животъ. На животъ играятъ и много народи. Изостанали назадъ, бедни, слаби, ненаучени да живѣятъ човѣшки, тѣ дълго време играятъ на животъ. Играятъ най-опасната, най-сериозната игра. Такъвъ народъ сме и ние, българитѣ. Младъ народъ, състоящъ се главно отъ селяни, неукъ, живѣлъ въкове въ робство, безъ просвѣта и напредкъ, нашиятъ народъ продължава да играе на животъ.

Да вземемъ **просвѣтата**. Всички искаме училище. Откриемъ го, назначимъ учителъ и смѣтаме, че работата е свършена. Липсва ни свѣтло, здраво и хубаво здание за училище; липсватъ ни чиновове, черни дъски, гджи, пособия; липсватъ ни печки и дърва, за да отопляваме зиме стаитѣ. Щомъ ни липсватъ

толкова много важни работи, не е ли ясно, че ние просто играемъ на училище, играемъ на просвѣта, а не мислимъ сериозно за тѣхъ?

Ние играемъ на **благоустройство**. Заправяме пжтъ. Насипемъ тази година малко пѣськъ, догодина още малко до него и, докле дойде редъ да го отпчатъ съ валякъ, пжтътъ се разоралъ, пѣськътъ се изгубилъ и въ кално време не може да се мине дори съ праздна кола.

Играемъ си и на **народно здраве**. Лѣкаритѣ сж се струпали въ градоветѣ. Сякашъ само тамъ боледуватъ хората. Въ колко градове съ нѣколко хиляди души население намираме понѣкога до 20 държавни и частни лѣкари. А въ селата нѣма и фелдшери.

Така играемъ и на **земеделіе**. Агрономи колкото искате, но въ канцеларията. Нѣма ги въ село, на полето, по градинитѣ — сами да упжтватъ, да поправятъ, да модернизиратъ земеделското производство.

И така си играемъ ние на же-